

LBRIS

We know
books

GEO RAETȚHI

VIS DE
FLUTURE

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2025

1

Apasă pedala îndârjit. Conduce cum nu îi este felul, mai riscant ca oricând, în semiîntunericul orașului puțin circulat la oră târzie – spre norocul lui Romeo, prea măcinat de gânduri pentru a-și păstra întreagă vigilența la volan. Ce zi avusese!

Plecuse dis-de-diminează, încercând să se furișeze pe ușă scutit de veșnicele reproșuri ale nevestei, însă ea îl pândea în buza bucătăriei să-i mai tragă un perdaf. Își zice în sinea lui „așa-mi trebuie dacă o tot lungesc, dacă mă complac în situația asta, lălăind aria compromisului, cu scuza că o fac, precum în rugăciunea supremă, și în numele fiului”.

În redacție, se luase în clonț cu ăl mai aprig, dar tare bun, secretar tehnic, care îi trimisese reportajul despre pregătirea lotului olimpic la cules cu corp 6, ba îl mai și machetase în subsolul paginii a doua. Bine că nu s-a lăsat: secretarul general de redacție i-a dat dreptate, articolul urmând să înceapă pe prima pagină, cu 8.

După program, a dat o fugă în cartierul copilăriei, să-și revadă mama. Radiind, nu altceva, în asemenea

momente, de parcă nu mai simțea urmă de durere provocată de bolile ce se tot adunaseră, femeia a început un tir al întrebărilor reținute în luna scursă de la ultima lor întâlnire. După ce i-a dat *raportul* despre el, familie, muncă, mama l-a luat pe neașteptate, vrând să afle dacă a căutat-o pe draga ei verișoară Viorica. „Nu!”, a răspuns sec Romeo. Cine știe ce ciudățenie a destinului a făcut să-și întâlnească distinsa mătușică din ramura cea mai semeață a neamului abia la pătrunderea în propria senectute. Până atunci, știa despre muntele de cultură în carne și oase fine doar din elogiile mamei („*nu e alta pe lume ca vara mea!*”) și din paginile revistei conduse de aceasta, publicație care a făcut epocă.

Când să plece, mama i-a întins, cu privire ușor muștrătoare, alt plic venit de departe. Era a șasea scrisoare de la *Julieta* sa din pădurea elenă, sosită la luni bune după primele. Se codise să răspundă acestor veritabile poeme ale efuziunii, fără amănunte compromițătoare în ochii albaștri cei mai vigilenți din țara noastră, *albăstreii* cu epoleți la vedere sau nu, care sigur citeau corespondența înaintea lui. Desfăcând plicul proaspăt sosit, Romeo citi în fugă rândurile înșirate pe nu mai mult de un A4, până spre finalul cu o veste ce-l făcu să tresară: asiatica devenise mamă. Simțea nevoia să îi răspundă măcar acum, să o felicite. Să o facă, să riște cum nu mai îndrăznise?

Nu a apucat să se decidă. Abia se așezase pe scaun în tipografie, cu *peria* pe pagina a treia în față, când a apărut redactorul-șef, l-a luat de braț, întrebându-l

în șoaptă, în timp ce coborau spre holul de la intrarea în vechea clădire, „*ce naiba ai făcut de te caută de la Securitate?*”.

Un tânăr care înlocuise binecunoscuta ținută a celor de la *organe* cu o banală cămașă în culoarea cerului, l-a preluat și au mers în cel mai apropiat parc. Pe o bancă ferită, pe alee, Romeo a simțit, în ciuda serii răcoroase, cum îl trec parcă sudorile caniculei din vara la greci ascultându-l pe „tovarășu’ gradu”, care i s-a adresat la pertu din prima, nu așa cum fusese el crescut, în formule de politețe pentru necunoscuți și cei mai capabili măcar prin etate:

— *Te rog să stai blând, nu am nici cea mai mică intenție să îți fac rău. Doar te anunț că știm totul despre tine, inclusiv povestea de la Olympia. Suntem cam de aceeași vârstă, deci te înțeleg destul de bine, că oameni suntem și am avut și eu peripețiile mele în amor. Tot ce îți cer e să fii sincer cu mine, așa cum eu sunt când îți dezvălui că am fost informați despre epistolele dintr-o țară interzisă nouă, de către un vecin de pe strada voastră, de mult numai a mamei tale.*

Sudorile îi brăzdau și mai abitir figura, pricepea că Marin, vecinul de vizavi care o mai ajuta pe mama lui cu câte o cumpărătură, putea fi turnătorul. El – nu altcineva – era angajat în M.A.I. Numai de zâmbet nu-i ardea în acele clipe, dar o ușoară grimasă i s-a așternut pe față atunci când necunoscutul s-a prezentat

Vasile, numele de care, în formula alintului, nu știuse cum să scape mai repede.

Rechizitoriul a continuat:

— *Te-ai vârât singur în gura lupului, de ce i-ai dat adresa, fie a mamei? Bine măcar că ai fost inspirat să nu răspunzi la scrisori, ne-am lămurit cum stă treaba, cel puțin în ce te privește. Vizavi de ea însă, aveam niște rezerve... Apropo, oare cum de a pus ochii taman pe tine, dintre atâția și atâția masculi feroce adunați acolo? Chiar așa, dragoste la prima vedere?!*

— Zău dacă pricep încotro bați! Oricum, a fost prea frumos ca să fac acum speculații pe tema asta și te întreb doar atât: să îi răspund măcar acum, felicitând-o că a devenit mamă?

— *În niciun caz! Las-o așa cum a picat, noi ne facem că plouă, iar în schimb tu trebuie să ne răspunzi cinstit când vom avea nevoie să îți cunoaștem părerea, să ne ajuți cu vreo informație.*

Au plecat din parc în direcții opuse, Romeo spre tipografie, încercând să disece pe drum afirmațiile tipului ce numai de la *Secu* nu i-ar fi părut a fi, dacă s-ar fi intersectat întâmplător. Îi devenea limpede, își cam bătuse un cui în talpă. Și-a reluat serviciul, prelungit din cauza unei alte belele: calandrul s-a încăpățânat să dea rateuri. A durat până la intervenția reușită a inginerului; rotativa a pornit cu întârziere, iar graficul de predări la difuzare fusese deja depășit.

Este aproape de miezul nopții când urcă iarăși la volan. Demarează în trombă, fără a se hotărî încotro să o ia. Sub povara gândurilor și tot reluând filmul agitatei zile, se pomenește pe podul ce unește bătrâna cale grivițeană de cartierul clubului cu zgură udată și de el, cândva, cu nițică sudoare.

„Cum de se-adună atâtea deodată?”, se întreabă furios și apasă mai aprig pedala de accelerație într-o clipă vecină isteriei, cu ochii strânși, până simte izbitura de parapetul Grantului. Coboară, tabla e șifonată vizibil, însă motorul pornește fără nazuri în pustietatea auto a aceluși timp, în care căruțele încă mai încurcau mașinile pe șosele. Și tot în viteză nepermisă pornește spre casă, parcă nepăsându-i de eventuale repercusiuni. Știe că are cumva spate asigurat, prietenul Dănuț Olteanu, șef pe la Circulație, liniștindu-l pe tema asta, deunăzi, la un pahar de vorbă – „*te scot din bebele, dar să nu aud de urcat băut la volan*”.

Ajuns acasă, se aruncă îmbrăcat în fotoliul din sufragerie, să prindă măcar câteva ore de somn. Însă Morfeu întârzie, iar maratonul gândurilor obsedante nu-l slăbește. Se ridică brusc, parcurgând în vârful picioarelor holul până la biroul amenajat în camera cu balcon și se apucă să cotrobăie prin sertarul cu cheie unică.

Nu ditamai registrul pe foile căruia a lipit cele dintâi articole îl interesează pe el acum, răsfoiește febril teancurile de scrisori păstrând, parcă, parfumul primelor amoruri. Recunoaște instant de la cine e

fiecare plic roz, albastru, gălbui, le așază înapoi fără a le mai deschide, răsufând ușurat exact când ajunge la ultimele, de-un alb argintat. Sunt scrisorile care i-au adus pe cap tipul de la *Secu*, între care e vârâtă una despre care nu avea cum să știe acesta. S-a vrut să fie răspunsul lui la prima misivă a Julietei sale de-o vară, nici aceea întregă, în rânduri emanând pasiune fierbinte, peste care plutește umbra regretului după o dragoste interzisă. O scrisoare pe care, însă, nu s-a încumetat să o pună la poștă.

Să mai păstreze corespondența? Până să răspundă la întrebarea asta, ațipește cu capul pe birou. Revine într-un târziu în sufragerie, după ce aruncă o privire în camera copilului, care doarme dus. De data asta, chiar va izbuti să alunece în somnul lui oricum prea scurt de când s-au adunat nopțile pierdute prin tipografii, deplasări cu trenul ori când a fost cazul schimbărilor de fus orar.

2

Trecuse în al cincilea deceniu de viață, își făcuse din nume un renume, că nu degeaba combătea de ani buni la cel mai căutat cotidian. Dar de la prenume poate începe cumva povestea neobișnuită a pătrunderii într-o lume străină neamului său de oameni simpli.

De fapt, fusese botezat Vasilică. Însă de mic s-a simțit parcă lovit în ceafă tot auzindu-i pe șmecherii periferiei persiflând vreunul mai mititel cu „ești mai tont și decât debilul Vasilică” (bolnavul mintal din gura păduricii). Plus că avea mândria lui de berbant în devenire și nu putea concepe să fie luat drept fată de cineva care îi vedea prenumele scris, la coada lui, fără căciuliță pe „a”, cum mai apărea greșit pe tabele sau rețete. Iar în ziua în care a simțit urgență, în recreația mare, să alerge spre veceul din curtea școlii, l-a auzit pe zdrahonul de Verbatu, cel ursit repetenției perpetue, cum își îndeamnă mădularul „*hai, Vasilică, hai și termină odată!*”. Atunci a decis că e și cazul, și momentul să se lepede neapărat de numele ales de

mama-i cu chip luminos și ochi albaștri, moșteniți de el.

A hotărât să devină Romeo, pentru că avea nu numai plăcerea cititului – deprinsă devreme, pe la cinci ani, după ce se pornise în aventura de la A la Z pe ziarele aduse de părinte la ieșirea din tura-i de 12/24, apoi cultivată în bogata bibliotecă aflată, și ea, în curtea „generalei” de la marginea orașului. Tot de mic îl fascinasă Teatrul, descoperit doar pe nevăzutelea: în lipsa vreunei chemări pentru munci fizice, vegheat cu strășnicie de mama ce îl mâna să pună burta pe carte, îi mai rămânea să-și atârne răstimpul dintre ale școlii preocupări de cutia difuzorului cu abonament de 25 de lei. Nu a scăpat nicidecum piesele de la Teatrul radiofonic, cel mai mult și mai mult dându-l pe spate vocea lui Constantin Codrescu în rolul lui Hamlet.

Cum putea, însă, să își tragă numele după tragicul prinț, al cărui monolog în a nu mai știe cui traducere avea să-i aducă peste ani aplauze, simpatii când l-a declamat, în câteva împrejurări aparte?! Așa că a ales alt nume de personaj shakespearian, că tot începuse să privească mai atent la fete, întrebându-se care i-ar putea fi *Julietă*.

Precoce sau doar mânat de testosteroni, Romeo își ațintea ochii pe veșmintele colegelor sau vecinelor căutând să răzbată dincolo de ele. Degeaba, straietele de atunci se dovedeau riguroase în ascunderea podoabelor feminine de la natură, acelea despre care aflase numai dintr-o cărticică – „De vorbă cu tinerii”, pe care a subtilizat-o de la biblioteca școlii și a pitit-o prin

podul casei. Așa că, de cum rămânea singur în curte, se și repezea să urce scara improvizată din bradul ce se uscaseră, recitind fiecare rând dedicat descrierii locurilor tainice ale femeii, vădit nemulțumit de prezentarea grafică prea schematică a sânilor și... așa mai departe.

Lectura, privea, simțind cum ceva îi tresaltă într-o anumită parte a corpului personal, ceva mai apoi trezindu-se pur și simplu năucit – atunci când, într-un grup de megieși invitați să vadă un film la televizorul unui vecin cu dare de mână, a prins curajul nebun de a prospecta pieptul Elei, fata de vizavi dăruită cu nuri grozavi.

Ce vreți, în acel deceniu șapte și câte or mai fi urmat, nu se auzise la români de niscaiva ore de educație sexuală, cea dinspre părinți izbindu-se de un fel de tabu la capitolul ăsta...

Gata, Romeo să devină! Spre disperarea mamei („ce-o să zică nașul tău, mamaie Vasilica, restul rubedeniilor?!”) și amuzamentul vecinei Maria, mai mare decât el cu doi ani, sensibilă și dedată culturalizării, pe care a atins-o cu vârf și îndesat viitoarea directoare de școală. Până și șmecherii cartierului s-au obișnuit, treptat-treptat, să îl strige astfel pe blondul firav care le ținea de șase când se așterneau la barbut. Cu profesorii a fost mai greu – noroc că mai toți, în frunte cu „profele”, majoritare la catedre, îl apelau după numele de familie pe cel atras și de sport, grație tot difuzorului.

Nu văzuse un meci pe viu, dar pricepuse cumva, din transmisiunile în direct la radioul cel unic, că atacanții de la C.C.A. presau neîntreput, iar apărătorii echipei se cam plictiseau. Acestora din urmă le-a dedicat primele lui tentative de versuri, scrise la opt ani pe maculatorul de aritmetică, de care avea să-și amintească, cu un zâmbet îngăduitor, peste decenii, când avea să dea mâna, să stea la o șuetă chiar cu marii jucători despre care auzea atunci: „Țop în poartă stă, așteaptă/ Și mănâncă o gutuie./Nea Vasile, fundaș dreapta,/ Privește în depărtare –/ „Vine ceva? Mi se pare”...

Sub numele căpătat prin proprie voință, pus firesc înaintea celui de familie, avea să pătrundă, cam pe neașteptate pentru unul cucerit de mic de Thalia și de o altă muză, în lumea care i-a adus din toate cele – și mai bune, și mai rele.

Era elev la liceul denumit doar prin două cifre după ce se lepădase de titulatură comunistă, situat aproape de o piață faimoasă, din cartierul plin de vile, populate de unii granguri ai vremii și cu intelectuali de renume, străjuit pe-o latură de blocurile ridicate în regimul comunist. Ajunsesse aici printr-o pornire pe care nu și-a putut-o explica nicicând, alegând să dea admiterea departe de casă: se mai înșirau trei școli medii pe drumul lung din cartierul sărăcăcios, unde asfalt se pomenea numai pe șoseaua ce-l mărginea într-o parte, noroiul trona în voie, canalizarea nici nu se întrezărea, muncitorimea

ce-l popula gospodărindu-se cu lemne, cărbuni, gaz lampant, cu buteliile de aragaz pentru care se așezau la coadă în fața magazinului de cu seara, până dădea Al de Sus să apară camionul cu prea prețioasa încărcătură.

Drumul spre liceu și viceversa îi lua peste două ceasuri, cu destui pași *per pedes* și câte patru stații în autobuz, zece cu tramvaiul, ambele vehicule fiind tare aglomerate, cel mai adesea, deci se vedea silit nu o dată să rămână pe scară, dacă nu chiar cățarat pe tampoane. Făcea blatul, de regulă, însă cu moneda de 25 de bani (cinci mai mult costa biletul la clasa I) în mână, gata să strige, în caz că se zărea chipiu de controlor, „dați, vă rog, din mână-n mână până-n fund la taxatoare”.

Intrase cu dreptul, nu spre coada listei, la liceul unde se trezise coleg de clasă, ca și în școala generală, cu Urtileanu și Șonțescu, punând acolo cărămida la zidul unor prietenii pe viață cu Rodici, Corneliu, Liliane (toate-s câte două), Alis a lui Livică, Anișoara, Petrică. Avea să continue cumva onorabil prin cataloage dacă e vorba numai de ale profilului uman, lăsând deoparte scremutul în științele exacte, al cărui apogeu avea să îl reprezinte scăparea de corigență la *mate*. S-a petrecut chiar în ultima oră de curs, primind nota de trecere grație unui catren dedicat imposibilei materii, din bogăția căreia i-a făcut cu ochiul, pe fugă, doar aritmetica, de a putut să facă, oricând, în cap adunări și nu numai. Bonomul profesor înțeleșese că de teoreme și alte fracții nu îi ardea elevului ce-l făcuse să se tăvălească de răs când îl interpreta pe Crăcănel și-l mai și citise cu plăcere în revista școlii.

Maestrul dintâi, cum îl pomenește, peste decenii, cu mâna la chipiul imaginar, pe Dan Ulmeanu, era cu numai un an mai mare, dar începuse să se afirme deja prin cronici teatrale. Brunetul cu ochii mereu neastâmpărați avea o cultură uimitoare, făcea fișe fiecărui volum parcurs, oricăror piese sau filme văzute. Cu Romeo în roluri principale, a montat Dan, la 16-17 ani, vreo șase piese jucate pe scena liceului, dar și pe cele ale unor teatre adevărate, respectate.

Mergeau împreună și la cenaclul școlii, însă luna era neapărat rezervată celui pe Capitală, în alt colț de oraș. Se dezbătea mai ales poezie, într-o sală a Casei de Cultură înfipte pe strada Turturelelor. Citeau câți apucau dintre mulții veniți, în vreo trei-patru ceasuri, iar dezbaterile aprinse erau continuate de un grup numeros în beciul localului din colțul Căii Victoriei, la doi pași de Piața Amzei, cu câte un păhărel de votcă românească în față. Mai molfăiau o chiflă tăvălită prin solniță și scoteau din buzunare câte patru lei, cu bacșiș infim (20 de bani) cu tot.

Fragezii aspiranți bucureșteni la grațiile muzelor se porneau și în schimburi de experiență. La Cluj, care nu devenise încă și Napoca, pe lângă poezie și proză, s-a jucat într-o dimineață „Jurnalul unui nebun” – și nu oriunde, ci pe ditamai scena a Teatrului Național de acolo. Totul în regulă până la rostogolirea din final a interpretului unic, bineînțeles că Romeo, săvârșită exact pe magnetofonul cu care un alt tânăr înregistra pentru Radio, prețioasa sculă dându-și obștescul

sfârșit. O întâmplare care a rămas lipită nu numai de memoria lui: peste amar de ani, unul dintre martorii oculari ai ei, un anume clujean Virgil (care între timp își făurise un prea onorabil C.V. în diplomație și-n lumea jazzului), i-o amintea printre hohote de râs...

S-a mers și în Iași. Nici nu s-a simțit trecerea Scelor trei zile petrecute prin Dealul Copoului, la faimoasa Bojdeucă, în jurul celebrului Tei, dar mai ales în aprinse *dialoguri* ale creațiilor bucureștenilor cu acelea ale moldovenilor Paul, Crenguța, Irina. Iar clou-ul trăirilor de *săgetător* a însemnat, firește, participarea în tabere de creație, cea de la Sinaia rămânând în amintire îndeosebi prin întâlnirea cu Irinel Liciu și Ștefan Augustin Doinaș, poetul dedicând un catren trompetistului improvizat Romeo.

Acolo, după o coborâre de la Babele sub averse de ploaie, a pus pe altarul memoriei sale și prima idilă, cu o foarte sensibilă poetesă ardeleană. Poveste adolescentină, care însă era gata-gata să se transforme în ceva mai mult, anul următor, dacă acasă la ea nu intervenea vigilența părintească.

3

O comisese strașnic la primul său pahar de vorbă cu un personaj hârșăit într-ale fotbalului, care a pornit discuția prin a-l complimenta:

— *Să știi că mi-a plăcut cronica ta de săptămâna trecută. Că ai talent de ziarist sau nu, îi las pe alții mai competenți să se pronunțe, eu zic că nu-ți lipsește și oricum te macină sensibilitatea când scrii... Ești la facultate, la care?*

— La filologie.

— *Da?! Cu cine faci cursul special Eminescu?*

— *Ăăă... cu doamna Bușulenga.*

Dialogul a continuat ca un rechizitoriu, cu întrebări la obiect și răspunsuri aiuritoare.

De unde naiba să știe încă imberbul Romeo că fostul onorabil jucător ce-i lăuda prima cronică, iar acum fusese observator la a doua partidă din viața-i de cronicar, omul de sport, deci, absolvise taman Facultatea de Filologie, nu pe aia *de tumbă*? Prea îl luase prin surprindere nea Vova ăsta și cum putea să se dezvăluie ca elev în ultima clasă de liceu, când trebuia

să acorde calificative și unora ce-i puteau fi tată?! Așa că răspunsese cum îi venise în minte pe moment, din ceea ce mai aflase de la filologii cunoscuți, convins că omul de fotbal trebuie să le aibă mai degrabă cu cifrele decât cu literele. Noroc că acesta a înțeles situația puștiului prins la înghesuială și niciodată nu i-a reproșat ceva, arătându-i doar simpatie ori de câte ori li s-au mai încrucișat drumurile.

Avea să-i fie învățătură de minte scena din vagonul-restaurant, la întoarcerea de lângă Dunărea pe care tocmai o descoperise tumultuoasă. Nu era, totuși, chiar prima pățanie de gen, de la debutul jurnalistic la vârsta pantalonilor scurți. Mai semnase cronică într-un cotidian, la o piesă de teatru după care dăduse mâna cu doi actori legendari, ba se cadorisise cu câte un pupic de la Leopoldina Bălănuță și Florin Piersic, însă manuscrisul îi fusese măcelărit de bărbosul dramaturg care se ocupa de pagina rezervată săptămânal elevilor la ziarul tineretului. Cea dintâi lecție de viață, una aspră din lumea gazetăriei și nu numai, o primise încă înainte de a intra pe tărâmul plin de șubrezenii, dar și de inefabil cu care avea să se logodească *for ever*.

Se întâmplase chiar în anticamera gazetăriei, scăldată într-un final prin butoiul cât casa al norocului ce l-a binecuvântat pe Romeo, însă nu fără a simți pe aproape și mirosul sufocant dintr-un cazan cu smoală încinsă. O peripeție dintr-o primăvară altfel nefastă pentru români – una care i-a schimbat, determinat, însemnat întreaga viață, ce avea să stea adesea sub

semnul norocului, dar nelipsită de situații la limită, de a fi sau a nu fi.

La cenaclul liceului venea și Sanda, al cărei tată a fost invitat, împreună cu un poet la modă, într-o seară de joi. Romeo a citit atunci o proză scurtă. La plecare, Sanda l-a întrebat dacă merge la colega și vecina ei de stradă aristocratică.

Sigur că avea să se vadă, ca de fiecare dată de la un timp, cu Corina – în vila familiei de ștabi prin lumea finanțelor, pe aleile marelui parc al Bucureștiului ori în vreo sală de cinema, unde privea mai degrabă spre ochii ei mari și trupul ca fructul ce dă în pârg, decât spre ecran, în timp ce mâinile porneau la asalt tot mai aprig prin intimitățile fetei. Însă nu în clădirea semeță de șef printr-un minister se petrecuse intrarea lui Romeo în rândul bărbaților: trăise prima dragoste împlinită pe recamierul, mai „bătrân” decât el, din casa-i de paiantă. L-a impresionat plăcut faptul că domnișoara crescută-n puf nu a făcut nazuri vizavi de decorul, departe de standardul ei, în care i-a dăruit lui virginitatea, cum sugera a doua zi – „*mă cam doare acolo, jos*”, făcându-l de-a binelea mândru nevoie mare. Curând avea, însă, să se trezească silit a pricepe cum că nu calitățile sale fizice o cuceriseră, adolescenta intrând pretimpuriu sub stăpânirea libidoului...

Pofit în mașina părintelui colegei de cenaclu, pe drumul de câteva minute numai – din acea

seară când încă se credea alesul Corinei—, i s-a decis soarta.

Nu avea habar cine este domnul (că nu arăta a tovarăș) acela zvelt și fățos, avea să se lumineze treptat, după tirul de întrebări. Aflând că a trecut un pic pe la piticii fotbalului din potcoava Giuleștiului, făcând ochii mari când i-a zis despre pătrunderea în lumea rugbyului grație vărului Marinică, tatăl Sandei a rostit, scurt și la obiect: *„Am constat că le ai cu condeiul, mă bucur că îți place și sportul meu de suflet, știu și că nu ar strica un bănuț orfanului de tată ce ești, așa că vino într-o dimineată în redacția cotidianului de sport, unde îl cauți pe redactorul-șef”*.

S-a conformat rapid Romeo, a fost primit de parcă era vreo vedetă, doi dintre șefii de secție întrecându-se în a-l descoase și a-l invita cât de iute la treabă pe *„tânărul poet îndrăgostit și de sport”*, cum sunase prezentarea bossului. Atâta numai că, la câteva săptămâni mai apoi (era, totuși, elev în clasa a XI-a și încă avea de tras cu acele neatractive geometrii sau fizici), în anticamera șefului, un tinerel așezat picior peste picior pe scaunul secretarei l-a anunțat, cu gura până la urechi, că *„domnul Relu s-a evaporat”*!

Dincolo de absurdul momentului provocat de cel ce, avea să afle, fusese botezat chiar de un fost coechipier al tatălui său, l-a uimit primirea rezervată de către aceiași șefi de secție – *„mai treci pe aici... să vedem”*. A părăsit redacția cu capul plecat, convins că a și ajuns la un capăt de drum nici măcar încercat. Cobora năuc etajele, când la „2” s-a intersectat cu un

domn, Manuel Constantinescu, căruia îi fusese, de asemenea, introdus la prima vizită.

Și uite-așa, elevul de liceu de atunci a descoperit, cum pe o rază de lumină ce sparge blocul norilor, cum norocul chiar poate să-i așeze mâna drept pe creștet. Fiindcă secretarul general (de redacție, doar nu al... Doamne ferește!) i-a simțit dezamăgirea și, punându-i o mână pe umăr, l-a asigurat că ușa biroului său îi este mereu deschisă. Uimit pe moment, Romeo și-a revenit ca din pumn. A arătat către un afiș de pe perete, prinzând curaj să arunce o întrebare – dacă poate merge să scrie ceva, așa, ca probă, despre evenimentul anunțat pentru acea zi. „*E o idee, du-te, te aștept până la cinci după-masă*”, a răspuns prompt ziaristul.

S-a dus, a scris pe un carnețel jigărit, apoi a dictat dactilografei care din „prințisor” nu avea să-l mai scoată. Domnul Manu a citit, a făcut două modificări pe manuscris și i-a întins mâna, lăsându-l cu gura căscată pe Romeo când i-a adresat zece cuvinte cât o binecuvântare: „*Felicitări, să fie într-un ceas bun, ia ziarul de mâine!*”.

A luat, cu noaptea-n cap, cotidianul de a doua zi, la primul chioșc din calea spre liceu, apoi a urcat în tramvaiul ce tocmai întorcea la capătul de linie de lângă uzina-bastion în siderurgie, coborând în fiecare stație unde ochea ghereta cu tipărituri proaspete. A făcut coadă pentru a pune mâna pe

alt exemplar, și încă patru-cinci (nu o dată fiind condiționat în achiziționarea ziarului de sport de cumpărarea *Scânteii*), sacrificându-și aproape și ultimul bănuț din mărunta pensie de urmaș al tatălui plecat pentru totdeauna cu câteva luni în urmă, la numai 45 de ani, spre lumea mai bună în care a crezut neclintit.

Tot o apă după atâta alergătură, a intrat triumfător în sala de clasă. A apucat să împartă câtorva colegi din prețioasa captură până să între doamna de engleză, delicata profesoară căreia îi răspundea aiurea, cu... „*I love you*”, la vreo întrebare pusă, când voia de fapt să fie dat afară din clasă, mânat de cine știe ce inspirație de neîmplinit în oră de școală.

În acea zi, vineri numită, un articol publicat în chenar de cotidianul central a fost cât sensul unic binecuvântat la răspântie de drumuri.

Cuprins

1 · 5	18 · 113
2 · 11	19 · 120
3 · 18	20 · 124
4 · 24	21 · 129
5 · 29	22 · 135
6 · 36	23 · 139
7 · 40	24 · 142
8 · 46	25 · 145
9 · 50	26 · 148
10 · 54	27 · 151
11 · 62	28 · 154
12 · 70	29 · 159
13 · 80	30 · 162
14 · 89	31 · 165
15 · 97	32 · 169
16 · 103	33 · 172
17 · 108	

Fii CREATOR

din bibliotecă până în online!

Te invităm în comunitatea noastră de
#CititoriCreatori!

Descoperă cele mai recente apariții editoriale,
împărtășește-ne recomandările tale de lectură
și fii la curent cu toate noutățile Creator.

Ne vedem pe social media:

Facebook | <https://www.facebook.com/edituracreator>

Instagram | <https://www.instagram.com/edituracreator>

Tik Tok | <https://www.tiktok.com/edituracreator>

Intră în comunitatea noastră folosind hashtag-ul

#fiiCreator

Pentru comenzi și detalii:

EDITURA CREATOR

str. Zaharia Stancu 21A, Brașov

e-mail: contact@edituracreator.ro

www.edituracreator.ro • www.libris.ro

